

3. 12. 2019: TOREK PRVEGA AD-VENTNEGA TEDNA

sv. Frančišek Ksaverij

"Nihče ne ve, kdo je Sin, razen Očeta in nihče ne ve, kdo je Oče, razen Sina in tistega, ki mu hoče Sin razodeti." (Lk 10,22)

Iz 11,1–10; Lk 10,21–24

Tisti čas je rekel Jezus: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril za modrim in razumnim in razodel malim. Da, Oče, zakaj tako ti je bilo vseč. Vse mi je izročil moj Oče in nihče ne ve, kdo je Sin, razen Očeta; in kdo je Oče, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.« Posebej se je obrnil k učencem in rekel: »Srečne oči, katere vidijo, kar vi vidite! Povem vam, da so mnogi preroki in kralji želeli videti, kar vi vidite, pa niso

videli; in slišati, kar vi slišate, pa niso slišali.«

Video posnetek: <https://youtu.be/S6dNZBCLUek>

Vsevključujoči Kristus

Drugi Kristusov prihod, ki ga zgodovina pričakuje, ni prihod deteta Jezusa ali zgodovinskega Jezusa. Zgodovinski Jezus je bil en človek in Kristus ni njegov priimek. Naziv Kristus vključuje celotno stvarstvo in zgodovino, združeno z njim in tudi s teboj. To je kozmični Kristus. Mi smo udje Kristusovega vstalega telesa in kozmični Kristus, čeprav nismo zgodovinski Jezus. Zato pravilno verujemo v Jezusa Kristusa. Obe besedi sta bistveni.

Praznovanje božiča ni sentimentalno pričakovanje, da se rodi Dete, ampak veliko bolj prošnja, da bi se rodila zgodovina! (Glej Rim 8,20–23.) Evangeliju ne pomagamo s tem, da Jezusa, večnega Kristusa, delamo za večnega dojenčka, ki od nas lahko zahteva le malo in ne pričakuje nobenega zrelega odgovora. Sprašujem se, kakšna pamet hoče Jezusa ohraniti kot otroka. Mogoče gre za otročje krščanstvo.

Z dojenčkom se lahko igračkamo in ga ljubkujemo, toda vsaka duhovnost, ki pretirava z detetom Jezusom, verjetno še ni pripravljena za resno življenje. Če verjamemo svetopisemskim besedilom, je Bog jasno povedal, da si želi prijateljev in partnerjev, ki bodo po njegovi podobi ali njemu podobni. Zdi se, da Bog hoče zrelo vero ter zrel in svoboden odgovor z naše strani. Bog nas ljubi kot zrele partnerje, sogovornike in sodelavce, ki se vzajemno podarjajo in sprejemajo. Tako končno postajamo kakor Bog, ki ga ljubimo. Vzemimo to kot absolutno.

Razumem, od kod izvirajo razne pobožnosti k detetu Jezusu. Toda te se niti najmanj ne približajo moči svetopisemskega oznanila, ki nas jasno in odkrito vabi v zrelo odraslo sodelovanje (Rim 8,28), svobodno udeležnost (Flp 3,10) ter v ljubezen svobodnih in zrelih oseb v Bogu (Ef 4,13). Zdi se, da sebi lahko toliko zaupamo zato, ker nam je Bog najprej in predvsem tako močno zaupal. Kristus, za katerega prosimo in ki ga čakamo, vključuje naše lastno polno rojstvo ter nadaljnje polno rojstvo zgodovine in stvarstva. Zdaj lahko vzkliknemo "Pridi, Gospod Jezus!" s popolnoma novim razumevanjem in odločno strastjo!

Premislím:

Katere moje zaznave Jezusa Kristusa potrebujejo spremembo?